

+

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ
ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΧΡΙΣΤΙΝΗΣ
(ἥς ἡ μνήμη τῆ 24ῃ Ἰουλίου)

Αναπληρωθεῖσα κατὰ τὰ ἐλλείποντα τῆς ἀκολουθίας τοῦ Μηναίου
ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος.

* 2006 *

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Θείαις ἐπιγνώσεσι, τὴν καθαρὰν σου διάνοιαν, καταυγάσας ὁ Κύριος, ἀγνοίας λυτροῦταί σε, βαθυτάτου σκότους, ἥλιος ὑπάρχων, δικαιοσύνης ἀληθοῦς, Μάρτυς Χριστίνα θεομακάριστε· ἐντεῦθεν τὰ σεβάσματα, τῆς πονηρίας συνέτριψας, καὶ Χριστοῦ τὰ παθήματα, καρτερῶς ἐξεικόνισας.

Πόνους καρτερήσασα, τοὺς τῆς σαρκὸς πρὸς τὴν ἄπονον, μεταβέβηκας χαίρουσα, Χριστίνα ἀπόλαυσιν· ἐνθα γενομένη, καθωραϊσμένη, οἷά περ νύμφη ἐκλεκτή, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ πανεύφημε, τῶν πίστει τὸ μνημόσουνον, ἐπιτελούντων σου μέμνησο, ὅπως εὕρωμεν ἔλεος, καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Ὡσπερ ὠραΐσματα, τὰ τῆς σαρκὸς σου σπαράγματα, νυμφικῶς περιστέλλουσα, πορφύραν ἐξ αἵματος, λαμπρῶς βεβαμμένην, Μάρτυς ἐνεδύσω· καὶ τῷ νυμφίῳ σου Χριστῷ, πεποικιλμένη θείαις λαμπρότησι, Χριστίνα νῦν παρίστασαι, περιχαρῶς τῆς Θεώσεως, ἀπολαύουσα πάντοτε, σὺν Παρθένοις καὶ Μάρτυσι.

Δόξα. Ἦχος β΄. Ανατολίου.

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου, τὸ αἷμά σου προσενήνοχας, τῷ σῷ νυμφίῳ Χριστῷ, Χριστίνα μάρτυς ἀθληφόρε ἀήττητε· ἀντάμειψιν δὲ εἴληφας, στέφος ἄφθαρτον παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε· ὅθεν τὸν θανόντα τοῖς δῆγμασι τῶν ἰοβόλων ὄφρων, τῷ ῥήματί σου ζῶντα ἡγειρας, τῇ ἐπικλήσει τοῦ παναγίου Πνεύματος· διὸ καὶ οὐρανίων θαλάμων σε κατηξίωσεν, Ἰησοῦς ὁ φιλάνθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε· ὅτι πάντες μετὰ
Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄρρήκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

*Εἰ βούλει, ποιήσον εἴσοδον, μεθ' ἣν Φῶς Ἰλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ μαρτυρικὰ ἀναγνώσματα
(βλ. κγ' Ἀπριλίου, τοῦ ἁγ. Γεωργίου)*

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ψάλλομεν στιχηρὰ Ἰδιόμελα

Ἦχος δ'· Βυζαντίου.

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα,
τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην· ὅτι καὶ γυναῖκες κατήργησαν τὴν πλάνην τῆς
εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλόανθρωπε. Τύραννον οὐκ
ἐπτοήθησαν, τὸν δόλιον κατεπάτησαν· ἴσχυσαν δὲ ὀπίσω σου ἐλθεῖν,
εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ὅλβον λιποῦσα πατρικόν, Χριστὸν δὲ ποθοῦσα εἰλικρινῶς, δόξαν
εὔρατο ἢ Μάρτυς, καὶ πλοῦτον οὐράνιον, καὶ τῇ παντευχίᾳ
περιπεφραγμένη τῆς χάριτος, τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ κατεπάτησε τὸν
τύραννον· ὅθεν Ἄγγελοι τοὺς ἀγῶνας θαυμάζοντες, ἔλεγον· Πέπτωκεν
ὁ ἐχθρός, ὑπὸ γυναικὸς ἠττηθεῖς· στεφανῖτις ἀνεδείχθη ἢ Μάρτυς, καὶ
Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας βασιλεύει ὡς Θεός, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ
μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ἐθαυματούργησε Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις· ὅτι καὶ Χριστίνα
ἢ μάρτυς, ἀθλητικὸν ἀγῶνα ἠγωνίσαστο· ὅθεν τὸ ἀσθενὲς τῆς φύσεως
ἀπορρόψαμένη, γενναίως ἀντέστη κατὰ τῶν τυράννων· Διὸ καὶ τὰ
βραβεῖα τῆς νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Σταυρόν ὡς ὄπλον κραταῖον, Χριστίνα Μάρτυς κατέχουσα χερσί, τὴν πίστιν ὡς θώρακα, ἐλπίδα θυρεόν, ἀγάπην τόξον, τῶν τυράννων τὰς τιμωρίας ἐνίκησας ἀνδρείως· τῶν δαιμόνων τὰς πανουργίας κατήργησας ἐνθέως· τὴν κεφαλὴν δὲ τμηθεῖσα, χορεύεις ἐν Χριστῷ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τῇ παρθενικῇ σου θελχθεὶς ὠραιότητι, ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, ὡς ἀμώμητόν σε νύμφην ἑαυτῷ ἡρμόσατο, συναφεία ἀκηράτῳ. Ἐν γὰρ τῷ θελήματι αὐτοῦ, παρασχόμενος τῷ κάλλει σου δύναμιν, κατ' ἐχθρῶν τε καὶ παθῶν ἀήττητον ἔδειξεν, ἐγκαρτερήσασαν δὲ αἰκίαις πικραῖς, καὶ βασάνοις δριμυτάταις, διπλῷ στέφει δισσῶς σε κατέστεψε, καὶ παρέστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὡς βασίλισσαν πεποικιλμένην. Αὐτὸν δυσώπησον, Παρθενομάρτυς Χριστῶνυμε, τοῖς ὑμνηταῖς σου δοθῆναι σωτηρίαν, καὶ ζωὴν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρόρηκτον, τὴν ἀρόραγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ.α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Χριστίνα μάρτυς Χριστοῦ,
ἀειπαρθένων τὸ φαιδρὸν ἀγαλλίαμα,
μαρτύρων δὲ εὐφροσύνη, καὶ καλλονὴ γυναικῶν,
σκεῦος Παρακλήτου καθαρῶτατον,
λαμπρότατον οἶκημα, τῆς Χριστοῦ θείας χάριτος,
ὑφ' ἧς ἠγρεύθης, ὡς ἰχθὺς πολυτίμητος,
καὶ τὰ εἶδωλα, ὀλοψύχως ἐμίσησας·

ὄθεν ταῦτα λεπτύνασα, πτωχοῖς διεσκόρπισας,
καὶ ἐξωνήσω φρονίμως, τὸν θησαυρὸν τὸν οὐράνιον,
εὐροῦσα Νυμφίον, τὸν ἀθάνατον δι' Ὀνπερ,
σφοδρῶς ἐνήθλησας.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχέ μοι.
Χαίροις, Χριστίνα μάρτυς Χριστοῦ,
ἢ ταῖς βασάνοις οὐρανὸν ἐξωνήσασα,
φλεχθεῖσα γὰρ τῇ ἀγάπῃ, τοῦ Ἰησοῦ μυστικῶς,
καὶ Αὐτοῦ γευθεῖσα τὴν γλυκύτητα,
πικρίαν διέφυγες, τῶν ἀπειρῶν κολάσεων,
ὡς ἀλλοτρίου τὸ σὸν σῶμα νομίζουσα,
καὶ τὰ μέλλοντα, ὡς παρόντα προσβλέπουσα·
ὄθεν μαστῶν ἀφαίρεσιν, φρικτὴν ὑπομείνασα,
γάλα ἐξέβλυσας αἵφνης, ἀντὶ τοῦ αἵματος πάνσεμνε,
εὐροῦσα τὴν θύραν, τῆς Ἐδέμ ἀνεωγμένην,
ἔνθα κατώκησας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.
Χαίροις, Χριστίνα μάρτυς Χριστοῦ,
ἢ παρθενίαν μαρτυρίῳ συμμείξασα,
καὶ στέφος διπλοῦν λαβοῦσα, εἰς βασιλείαν Θεοῦ,
ἀκανθίνης ρίζης, ῥόδον εὖοσμον·
πατρός σου τὴν πλάνην γὰρ, ἐπιγνοῦσα ἐπέλεξας,
τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ ὁδὸν πάνσεμνε,
ἣν ἐβάδισας, τὸν σταυρὸν σου ἐπάρασας.
Ὅθεν σημείοις πλείστοις σε, Χριστὸς ἐδυνάμωσε,
καὶ ὡς ρομφαίαν πυρίνην, κατὰ δαιμόνων ἀνέδειξε,
φλογίζουσαν τούτων, τὴν μανίαν κατ' ἀνθρώπων,
τῶν γεραιρόντων σε.

Δόξα. Ἦχος β'. Γεωργίου.

Τῇ χριστωνύμῳ σου κλήσει, τὴν προᾶξιν κατάλληλον ἔδειξας ὡς
ἀληθῶς, τῇ παρθενικῇ σου καθαρότητι, νυμφευθεῖσα τῷ Χριστῷ,
εὐδοκία τοῦ Πατρός, καὶ συνεργεία τοῦ Πνεύματος· μαρτυρίου δὲ

παλαίσμασι στερόροις, ὑπερήστραψας λαμπρότερον τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Διὸ ὡς θυσία καθαρὰ καὶ ἄμωμος, τῇ οὐρανίῳ προσηνέχθης τραπέζῃ, τῶν Παρθένων καὶ Μαρτύρων ταῖς χορείαις εἰς αἰῶνας συνηδομένη· μεθ' ὧν αἴτησαι Χριστίνα φερώνυμε, δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσί σε, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαίροις, ἦν ἑώρακε ποτέ, πύλην κεκλεισμένην ὁ βλέπων, θείῳ ἐν Πνεύματι, μόνος ἦν διώδευσε πάντων ὁ αἴτιος. Χαῖρε ἔξοχον ἄκουσμα, παράδοξον θαῦμα. Χαῖρε στάμνε πάγχρυσε, τὸ μάννα φέρουσα. Σκέπη, καὶ ἀντίληψις πάντων, τῶν Χριστιανῶν χαῖρε μόνη, κραταιὸν προσφύγιον τῶν δούλων σου.

Ἀπολυτίκιον, (παλαιόν).

Ἦχος πλ.α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τοῦ πατρός σου τὴν πλάνην λιποῦσα ἔνδοξε,
τῆς εὐσεβείας ἐδέξω τὴν θείαν ἔλλαμψιν,
καὶ νενύμφευσαι Χριστῷ, ὡς καλλιπάρθενος,
ὅθεν ἠγώνισαι στερόρως, καὶ καθεῖλες τὸν ἐχθρόν,
Χριστίνα μεγαλομάρτυς,
καὶ νῦν ἀπαύστως δυσώπει,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀχλὺν εἰδωλικὴν, ἐκφυγοῦσα πανσόφως,
Χριστοῦ τὴν ζωηράν, υἰοθέτησας πίστιν,
δί' ἦν ὠμολόγησας, ἀνδρικῶς μαρτυρήσασα·
ὅθεν χαίρουσα, καθυπεβλήθης βασάνοις,
καὶ ἐσφράγισας, τῇ ἐκτομῇ σου ἀγάπην,

Χριστίνα, πρὸς Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Αἱμάτων ἐξ ἀγνῶν, τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων,
τεκοῦσα καὶ ὃ ἦν, μὴ τραπέντα οὐδόλως,
παρθένος διέμεινας, μετὰ τόκον τὸν ἄφραστον·
ὅθεν ἅπαντες, τὰ μεγαλεῖά σου, Κόρη,
μεγαλύνομεν, καὶ τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ,
σωθῆναι ἐλπίζομεν.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς προῖκα ἀνέθηκας τῷ σῷ Νυμφίῳ Χριστῷ,
Χριστίνα, τὸ αἷμά σου, ἀθλητικῇ προχοῇ,
εὐροῦσα Παράδεισον·
ἄριστον γενομένη, ἐκμαγεῖον ἀγάπης,
ἦν πρὸς Θεὸν τῶν ὅλων, οἱ πιστοὶ χρεωστοῦμεν,
εἰς κτῆσιν αἰωνίου ζωῆς,
καὶ θείαν μέθεξιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Τὸν Λόγον συνέλαβες τοῦ προανάρχου Πατρὸς,
καὶ τοῦτον γεγέννηκας, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν,
Ἄγνή, μετὰ σώματος,
ὅθεν τῇ σῇ κυήσει, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος,
λέλυται τῆς ἀρχαίας, τοῦ Ἀδάμ καταδίκης,
διόπερ οἱ σωθέντες,
ὑμνοῦμέν σε, Δέσποινα.

Μετὰ τὴν Πολυέλεον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ.α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ὡς πανάσπιλος νύμφη τοῦ ὑπερκάλλου Χριστοῦ,
σεαυτὴν διετήρεις, Χριστίνα ἔνδοξε,

τῆ λαμπάδι συνεχῶς ἔλαιον βάλλουσα,
διὸ δένδρου τῆς ζωῆς, νῦν ἐντροφᾶς ἐν τῇ Ἐδέμ,
ἐνθα μνημόνευε, μάρτυς,
τοὺς τὴν ἁγίαν σου μνήμην,
ἐπιτελοῦντας φαιδρῶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ἀπειρόγαμε Νύμφη Θεογεννήτρια,
ἢ τῆς Εὐας τὴν λύπην χαροποιήσασα,
ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμέν σε,
ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς,
καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως,
πανύμνητε Παναγία,
εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

*Οἱ Αναβαθμοί, τὸ ἀ' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Ἐκ νεότητός μου.
Προκείμενον. Ὑπομένουσα ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχέ μοι.
Στίχος. Θανμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.*

Εὐαγγέλιον, τὸ εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς ἀγ. Αἰκατερίνης.
Ὁ Ν', Ἐλέησόν με ὁ Θεός, μεθ' ὃν τὸ
Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ.β'.
Στίχ. Ἐλεῆμον, Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ὁ θέλων πάντας σωθῆναι φιλόανθρωπος Χριστός,
σὲ ἐκ τῆς πλάνης ἀνείλκυσεν ὑπερλόγως,
Χριστίνα παρθενομάρτυς σεμνή,
καὶ τῷ πυρὶ τοῦ θείου Πνεύματος πυρώσας σε,
νικήτριαν ἀνέδειξε τῶν δαιμονικῶν παγίδων.
Ὅθεν σήμερον τὴν μνήμην σου γεραίροντας πιστῶς,
ἡμᾶς εὐλόγησον, φιλάδελφε ἀθληφόρε,
ταῖς πρὸς τὸν Κύριον πρεσβείαις σου.

Ὁ παρῶν Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
«Χριστοῦ σε μέλπω τὴν ἐπώνυμον, Κόρη. Ἰωσήφ».

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Χαίροις ἀθληφόρε πανευκλεής, ἡ Μάρτυς ὀφθειῖσα, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
Χριστοῦ, Χριστίνα καὶ πᾶσαν ἐκλιποῦσα, πατρῶαν πλάνην καὶ
ἀσέβειαν.

Ραγέντα καὶ κείμενον πρὸ ποδῶν, Κόρης ἀθληφόρου, καθορῶντες τὸν
δυσμενῆ, αἶνον τῷ Σωτῆρι δῶμεν πάντες, τῷ νικηφόρον αὐτὴν
ἀναδείξαντι.

Ἴδειν τοῦ Νυμφίου τοῦ καθαροῦ, κάλλος τὸ ὠραῖον, ἐπεθύμησας
καθαρῶς· ὅθεν θείοις ἄθλοις Ἀθληφόρε, περιφανῶς σεαυτὴν
καθωράϊσας.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Λόγον τὸν τοῦ Πατρὸς, σαρκὶ ἐνωθέντα, ὑπὲρ λόγον Μῆτερ
ἀγνή, ὃν ἐπιποθήσασα Χριστίνα, τοῦ μαρτυρίου τὸ κλέος ἐκτήσατο.

ᾠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Τείνασα τὰ ὄμματα, καὶ τὴν διάνοιαν ἔνδοξε, εἰς οὐρανόν, διὰ τῶν
κτισμάτων, τὸν σὸν Κτίστην ἐπέγνωκας.

Ὅλβον ἀναφαίρετον, τὴν πρὸς τὸν Κύριον ἔσχηκας, πίστιν σεμνή· ὅθεν
τὴν πενίαν, τῶν εἰδώλων κατέλιπες.

Ὑμνον χαριστήριον, τῷ ποιητῇ Χριστῷ ἔμελπες, ξύλῳ δεινῶς, Μάρτυς
προσδεθειῖσα, καὶ ξεσμούςς ὑποφέρουσα.

Θεοτοκίον.

Στῆσόν μου τὸν τάραχον, τῶν λογισμῶν ἀγνή Δέσποινα, παῦσον
ψυχῆς, πᾶσαν ἀθυμίαν, τὸν Χριστὸν ἡ κηύσασα.

Ὁ Εἰρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ αἷμά σου σεμνή, ὡς ἀλάβαστρον μύρου, ἐνήνοχας Χριστῶ, τῶ
Νυμφίῳ σου πόθῳ· ἀντάμειψιν δὲ εἴληφας, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε,
στέφος ἄφθαρτον, καὶ ἰαμάτων τὴν χάριν, πᾶσαν φάλαγγα,
ἀποσοβοῦσα δαιμόνων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ἐλπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ
λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεισιν,
ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πόθῳ καὶ πίστει, ἀεὶ σε
δοξάζουσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, ἐπὶ
ξύλου ὄρωσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς
ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια
πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐνετρύφας ταῖς μᾶστιξι, θείαις ἠδομένη Μάρτυς χριστάννυμε, θεωρίαις
τοῦ Νυμφίου σου, καὶ αὐτοῦ τῶ κάλλει ἀτενίζουσα.

Μὴ ἐνέγκας τὸν πόθον σου, τὸν πρὸν τὸν Χριστὸν Χριστίνα ὁ δαίλαιος,
σὸς πατὴρ καὶ ἀθεώτατος, αἰκισμοὺς βρασάνων ἐπηεῖλει σοι.

Ἐκολλήθην ὀπίσω σου, πόθῳ τετρωμένη σῆς ἀγαπήσεως, νικηφόρον με
ἀνάδειξον, ἐν τῶ πάσχειν Μάρτυς ἀνεκραύγαζες.

Λαμπρυνθέν σου τὸ πρόσωπον, ταῖς καλλοποιαῖς τῶν ἄθλων
λαμπρότησι, ὠραιότητα ἀπέπεμπε, καὶ ἐνθέου δόξης ἀγαλλίασιν.

Θεοτοκίον.

Προφητῶν σε ὁ ἔνδοξος, πάλαι Ἡσαΐας ῥάβδον ὠνόμασεν, ἄνθος
φέρουσαν τὸν Κύριον, Θεοτόκε Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ἰδιὴ ε΄. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε.

Ὡς ἄγγελον ἐν σώματι Μάρτυς, γεγενημένην, οὐράνιοι Ἄγγελοι, τροφῇ
Ἀγγέλων σε ἔτρεφον.

Τὴν πέτραν τῆς ζωῆς οὐκ ἠρνήσω, Χριστίνα· ὅθεν πέτρα σε
προσδήσαντες, ἐχθροὶ τοῖς ὕδασιν ἐρῶψαν.

Ἡρπάγης πρὸς τὸ ὕψος πετάσασα, ὥσπερ τρυγῶν, πτεροῖς θείου
Πνεύματος, καὶ πρὸς τὸν Κτίστην κατέπαυσας.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸν τῇ ἀμαρτία γενόμενον, ζώωσόν με, ζωὴν ἀναμάρτητον, ἀγνή
Παρθένε κυήσασα.

Ἰδιὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχέω.

Ἐθέλχθη σου, καλλοναῖς ἢ καρδία, γλυκυτάτου ἐραστοῦ Ἀθληφόρε, καὶ
εἰς ὄσμήν, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ἀναδραμοῦσα ἐκραύγazes·
Φλέγομαι τῷ πόθῳ σου Παμβασιλεῦ, καὶ ἀγάπη τῇ σῇ σφαγιάζομαι.

Πατέρα σε, τὸν οὐράνιον Μάρτυς, ὁ γεννήτωρ κατιδῶν ἀγαπῶσαν,
βαρβαρικήν, ἐπεδείξατο γνώμην, καὶ πολυτρόπῳ κολάσει ὑπέβαλε·
τοὺς ὄρους γὰρ ὁ δυσσεβῆς, τῆς οἰκειᾶς ἠγνόησε φύσεως.

Ὡς κρίνον, ταῖς τῶν Μαρτύρων κοιλάσιν, ὡς ἠδύπνοον ἐξήνθησας ῥόδον, μυρεψικὴν, ἀποστάζουσα χάριν, καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐμύρισας, Χριστῶνυμε Μάρτυς σεμνή, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες, θεηγόροι Προφῆται, μυστηρίου σου Παρθένε τὸ βάθος, προφητικῶς, προκατήγγειλαν θεῖω, καταλαμπόμενοι πόρρωθεν Πνεύματι, Μητέρα σὲ παναληθῆ, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων γενήσεσθαι.

Ὁ Εἰρμός.

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδη προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς.

Φωτοειδῆς περιστερὰ ἐγνωρίσθης, ἔχουσα πτέρυγας χρυσᾶς, καὶ πρὸς ὕψος, τῶν οὐρανῶν κατέπαυσας Χριστίνα σεμνή· ὅθεν σου τὴν ἔνδοξον, ἐορτὴν ἐκτελοῦμεν, πίστει προσκυνοῦντές σου, τῶν λειψάνων τὴν θήκην, ἐξ ἧς πηγάζει πᾶσιν ἀληθῶς, ἴαμα θεῖον, ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Ὁ Οἶκος.

Ψαλμικῶς ὡς ἡ ἔλαφος ἔδραμες,
πρὸς πηγὴν ἀληθείας πανεύφημε,
τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων σοφῶς καταλιποῦσα,
καὶ τῇ εὐαγγελικῇ πίστει ὀλοτελῶς ἐπακολουθήσασα.
Ποικίλαις δὲ καὶ ἀπανθρώποις βασάνοις
ὑπὸ τῶν εἰδωλομανούντων καθυποβληθεῖσα,
ἄσειστος πύργος δέδειξαι τοῦ πρὸς Χριστὸν θεοῦ σου ἔρωτος·
ὅθεν θαυμαστῶς τὴν ἄθλησίν σου διανύσασα,
πολλῶν γέγονας νυμφαγωγὸς πρὸς τὸν Δεσπότην,
παρ' Οὗ τὸ ἀφθαρτον στέφος, Χριστίνα, ἀπολαβοῦσα,

τοῖς φιλομάρτυσιν ὑπάρχεις,
ἴαμα θεῖον ψυχῆς τε καὶ σώματος.

τὸ Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος
Χριστίνης.

Στίχοι.

Τὴν Χριστίαν ἤνωσε Χριστῶ νυμφίω,
Νύμφην ἄμωμον, αἷμα τοῦ μαρτυρίου.
Εἰκάδι βλῆτο τετάρτη Χριστίνα ὀξέσι πέλταις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Καπίτων, Ὑμέναιος ξίφει
τελειοῦνται. Ὁ δὲ Ἅγιος Μάρτυς Ἑρμογένης, τοὺς ὀδόντας
ἐκριζωθεῖς, τελειοῦται.

Στίχοι.

Ψυχῆς μὲν ὄμμα παντεπόπτη Δεσπότη,
Τείνει Καπίτων, τὸν τράχηλον δὲ ξίφει.

Ἐχαιρεν Ὑμέναιος ἤκων πρὸς ξίφους
Ὡσπερ πρὸς ὑμέναιον ἤκων νυμφίος.

Ἀνηλεῶς ὀδόντας ἐκκρουσθεῖς ὄλους,
Βρυγμοὺς ὀδόντων, Ἑρμόγενες, ἐκφεύγεις.

Ὁ Ἅγιος ἔνδοξος Νεομάρτυς Θεόφιλος ὁ Ζακύνθιος, ὁ ἐν Χίῳ
μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1635, πυρὶ τελειοῦται.

Στίχοι.

Φιλῶν τὸν Θεὸν Θεόφιλος προθύμως,
Πρὸς πῦρ δι' αὐτὸν κινεῖται θαρσαλέως.

Ὁ Ἅγιος ἔνδοξος Νεομάρτυς Ἀθανάσιος ὁ ἀπὸ Κίου, ἐν
Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1670, ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι.

Ἀθανάσιε, δός τι καὶ λήψη, μάκαρ,
Δός τὴν κεφαλὴν κάθανασίαν λάβε.

Ταῖς τῶν σαν ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὑμνον τῷ πάντων εὐεργέτη, τῷ παφλάζοντι, πυρὶ προσομιλοῦσα,
ἀνεβόας τῷ σὴν, δροσίζοντι καρδίαν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Μόνου Θεοῦ τυχεῖν ποθοῦσα, οὐκ ἐφρόντισας, μελῶν φλογιζομένων,
οὐκ ἠρνήσω Χριστόν, Παρθένε μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅμβροις αἱμάτων σου τὰ ῥεῖθρα, ἀπεξήρανας, τῆς εἰδωλομανίας·
ἐπομβρίζεις δὲ νῦν, ἰάσεων πελάγη, Παρθενομάρτυς παύουσα, τὸν
φλογμὸν τῶν παθημάτων.

Θεοτοκίον.

Νόμους Παρθένε ὑπερβάσα, τοὺς τῆς φύσεως τῇ θεΐα σου συλλήψει,
ὑπὲρ φύσιν Θεόν, ἐκύησας βοῶσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
αἰῶνας.

ᾠδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Κυμανομένην θάλασσαν, πειρασμῶν καὶ κολάσεων, θεΐα κυβερνήσει,
ἀβλαβῶς διέπλευσας, τὸν ὄφιν βυθίσασα, τῶν σῶν ἀγώνων Μάρτυς
βυθῶ· ὅθεν Παραδείσου, τοὺς ἀκλύστους λιμένας, κατέλαβες βοῶσα·
Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅφιν δεινὸν ἐνέκρωσας, ζωτικοῖς ἀγωνίσμασι, καὶ τῶν προσευχῶν σου,
ἐπωδαῖς ἀνήμερα, θηρία ἐκοίμισας, καὶ τῆς ἐκ τούτων βλάβης ἐκτός,

ἔμεινας τῷ Κτίστη, μελωδοῦσα Χριστίνα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς
ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρήματι ζῶντι ἡγείρας, τὸν θανέντα τοῖς δήγμασι, Μάρτυς ἀθληφόρε,
ιοβόλων ὄφρων· Χριστὸς γὰρ τὸν θάνατον, καταπατήσας θεία ταφῆ,
σοῦ τῶν προσευχῶν, καθυπακούει Χριστίνα· πρὸς ὃν βοᾷς ἀπαύστως·
Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ κραταιὰ βοήθεια, τῶν πιστῶν Ἀειπάρθενε, ῥῦσαί με τῆς πλάνης, τοῦ
δολίου δράκοντος, δεινῶς πολεμοῦντός με, καὶ ταπεινῶσαι σπεύδοντος·
σὺ γὰρ ἀπλανής, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, ὑπάρχεις ὁδηγία, τῶν
βοώντων ἀπαύστως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰμός.

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν,
ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν,
τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς
ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ῥιδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰδεῖν κατηξιώθης, κατηγλαϊσμένη, καὶ μαρτυρίου στολαῖς
ἐξαστραπτουσα, τὸν σὸν Νυμφίον Χριστίνα, Μάρτυς πολυάθλε.

Ὡραῖόν σου τὸ κάλλος· ὅπερ ἀγαπήσας, ὁ ὑπὲρ ἅπαντας κάλλει ὠραῖος
Χριστός, ἐπουρανίων θαλάμων, σὲ κατηξίωσε.

Συνήφθης ἀσωμάτων, ἔνδοξε χορείαις, καὶ ἀθλητῶν ὀμηγύρει
συντέταξαι, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τὸν Πανοικτίρμονα.

Ἡλίου λαμπροτέρα, ὥφθη σου ἡ μνήμη, μαρμαρυγαῖς χαρισμάτων τοῦ
Πνεύματος, τοὺς σὲ τιμῶντας Χριστίνα, καταφαιδρύνουσα.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, ταῖς ἁμαρτίαις ψυχὴν μου
ἀγάθυνον, καὶ αἰωνίου φλογός με, ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ὁ Εἰρμός.

«Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε
ἀγνή, σὺν ἄσωμάτοις χορεΐαις, σὲ μεγαλύνοντες».

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος γ'. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερωῶ.

Ὡς εὐχρηστον καὶ τίμιον, τοῦ Δεσπότης σε σκεῦος, Χριστίνα
χρηματίσασαν, κατὰ χρέος τιμῶμεν· ὑπῆρξας γὰρ ὡς ἀληθῶς, τῶν
Μαρτύρων καύχημα, καὶ τῶν Παρθένων ἡ δόξα, ἰατὴρ τε δαψιλῆς,
ἀνεδείχθης πρὸς Θεοῦ, τοῖς βρέφεσι τοῖς νηπίοις.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Γεραίρουσι τὸν τόκον σου, Ἄσωμάτων αἱ τάξεις· χαρᾶς γὰρ τὰ ἐπίγεια,
σὺ πεπλήρωκας μόνη· διό σε τὴν πανάμωμον, οἱ πιστοὶ δοξάζομεν, ἐν
ῦμνοις δοξολογοῦντες· φῶς γὰρ σὺ τοῖς ἐν σκότει, ἐξανατέλλον ὡς
ὄρθρος, ἀνέτειλας τῆς ἡμέρας.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῷ ἐκ Παρθένου τεχθέντι, πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν,
προθύμως ὡς ἀρνίον, ἠκολούθησας, μάρτυς,
τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, φυγοῦσα σοφῶς,
καὶ ἐπ' ὤμων σου ἄρασα,
σταυροῦ τὸ ὄπλον, Χριστίνα,
δί' οὗ ἐχθρόν, ὡς στρουθίον κατενίκησας.

Τῇ τοῦ Δεσπότης ἀγάπῃ, δεσμοὺς διέρρηξας,

τοὺς φυσικούς, Χριστίνα, ὅτε εἴληφας γνῶσιν,
τῆς ὄντως εὐσεβείας ὑπερφυῶς,
καὶ λατρείαν ἀπέδωκας,
τῷ ποιητῇ τῶν ἀπάντων, ὡς ἦν εἰκός,
τῇ τομῇ τιμίας κάρας σου.

Τροφῆς τυχοῦσα Ἀγγέλων, ἐν τῇ σκοτώδει εἰρκτῇ,
ἀνάγκην ὑπερέβης, τῆς σαρκός σου, Χριστίνα,
καὶ ἔλκη ἰαθεῖσα τῶν σῶν πληγῶν,
ἐκ Κυρίου βεβάπτισαι,
δί' Ὅν τὸ αἷμα σου ἔχυσας τὸ ἀγνόν,
καὶ παρ' Οὗ δικαίως ἔστεψαι.

Ἐν ταῖς βασάνοις, Χριστίνα, καθυπομείνασα,
πρὸς τὴν Κυρίου πίστιν, χιλιάδας ἀνθρώπων,
ἐφείλκυσας ἰδόντων, ὅτι Χριστός,
τὴν ἀσθένειαν φύσεως, ἐνδυναμοῖ ἀοράτως,
ὡς ἀληθῆς, Θεὸς ὢν καὶ Παντοδύναμος.

Δόξα. Ἦχος α'. Κυπριανοῦ.

Μετὰ τῶν ἄνω ταγμάτων συνηριθμήθης ἔνδοξε, κόσμον λιποῦσα, καὶ
τὸν Χριστὸν ποθήσασα, Χριστίνα πανεύφημε, αἰτοῦσα ἡμῖν τὸ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμόν, μὴ
παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς,
Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη

*Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Ζῆτει Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Δ' Δεκεμβρίου
(ἁγίας Βαρβάρας).*

Μεγαλυνάριον (παλαιόν)

Κάλλει διαπρέπουσα τῆς σαρκός, τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος, καθιέρωσας τῷ
Χριστῷ· σὺ γὰρ ὦ Χριστίνα, τὴν πλάνην ἐβδελύξω, καὶ ὑπὲρ φύσιν
ἄθλων, ἤγειρας τρόπαια.

Στίχοι

*Χριστῷ γλυκεῖ σύναψον, Χριστίνα μάρτυς,
Τοὺς χριστωνύμους τὴν σὴν μνήμην τελοῦντας.*